

over fra den ene Tingenes Tilstand til den anden, og paa en saadan Maade, at Byrden derved bliver saa lidet følelig og trykkende som muligt. Det forekommer mig, at det i høieste Grad vilde være besynderligt, dersom man vilde frastrive sig selv Berettigelsen til at forbedre mindre Embeder, uagtet der ikke indtræder Vacance i et saadant Embede. Men hvorfor vil man dog nøde en Mand, der sidder i et lille Embede, til at forlade det? Naar han gaaer bort fra dette Embede, da faaer det et Tilskud, men den Mand, der maaskee har siddet i det i 10 Aar og gjerne vilde blive i Embedet, han kan ikke blive deri, han skal bort og først da skal Lønningslovens Bestemmelser træde i Anvendelse. Det er en saa uhenigtsmæssig Bestemmelse, at jeg ikke kan forstaae, hvorledes Noget kan komme ind derpaa. Man erkjender, at det er ønskeligt, at der ikke finder for hyppige Forflyttelser Sted, man gaaer saavidt, at man indfører en Straffebestemmelse — det maa naturligtvis ikke tages saa bogstaveligt, men i dens Virkning er det en saadan — for dem, der lade sig forflytte, derved at deres Anciennitet bliver nedfat med 5 Aar, og samtidsigt dermed siger man, at alle de, der nu sidde i Embederne, og blive siddende deri, kunne ikke vente Forbedring, og det, om det er noksaa smaa Embeder. Der er en Modsigelse deri, og jeg kan derfor ikke troe, at dette Forslag vil blive endelig staaende.

Med Hensyn til det 50de Afstemningspunkt, da støder det mig i en meget høj Grad, at man vil foreskrive Regjeringen, hvem den skal høre. Man har vaaget over, at der ikke med Hensyn til Rigsdagens Initiativ skal gjøres nogen Indskrænkning, men man vil begrænse Kronens Initiativ med Hensyn til at forelægge Lovforslag, idet man vil fastsætte i en Lov, at Kongen ikke maa gjøre noget Forslag, uden at han har hørt Biskopperne derom. Det er Noget, der er en Selvfølge, at det skeer; men det er efter min Opfattelse i høieste Grad stødende, at foreskrive den høieste Regjeringsmyndighed, at den ikke maa komme med Forslag, uden at have hørt visse Personer derom. Nei, lad os gemme dette, til Grundlovens Bud om en Kirkeforfatning bliver indført. I selve Grund-

lovens Bud derom, som desværre Rigsdagen saa lidet har medvirket til at indfri, indholdes en Berettigelse til at tage nærmere Bestemmelser. Men indtil da er man ikke berettiget til at begrænse Kronens Initiativ. Man vil indsee, at det vilde støde de ærede Herrer, dersom man sagde, at der ikke fra Rigsdagens Side maatte fremkomme noget Forslag, uden at Biskopperne vare høerte. Men det, der støder dem som Rigsdagsmænd, det støder ogsaa mig som Minister, og hvor uhenigtsmæssigt er dog ikke dette Forslag! Biskopperne ere vel locale Embedsmænd, men de have ikke noget Overblik over Lønningsfonden eller over Kirkens Tilstand i det Hele, de kunne bedømme, hvad der i Henhold til de locale Forhold kan være ønskeligt, men om der efter Lønningsfondens Tilstand skal oprettes et Capellani, f. Ex. i Tilsjø, det kunne de ikke sige, og derom skulde jeg dog høre Biskoppen i Aalborg, Aarhus, Ribe osv. Dernæst vilde det ogsaa blive i høieste Grad besværligt. Nu har jeg f. Ex. hørt om, at man skulde oprette et residerende Capellani i Tilsjø. Nu komme Beretningerne ind, og den, hvis Mening der er størst Grund til at lægge Vægt paa, fordi Vedkommende er bekendt med Forholdene eller af anden Grund, og hvis Forslag viser sig at være praktisk, foreslaaer mig, at det ikke skal være et residerende Capellani, men et Capellani pro loco — da har jeg ikke Lov til at komme frem med dette Forslag, fordi det er et nyt Forslag, og jeg skal derfor først igjen forhøre mig hos Biskopperne. Der var sendt et Forslag om til Betænkning blandt Biskopperne om de Geistliges Lønninger, og derom yttrede man eenstemmig, at man skulde foretrække at lægge en Klasseinddeling til Grund for Lønningerne, og jeg bestemte mig da i Slutningen af September Maaned til en saadan Klasseinddeling; men jeg kunde ikke have forelagt Rigsdagen dette Lovforslag iaar, dersom jeg igjen skulde have hørt Biskopperne, og naar man saa vilde have gjort nye Endringer i Henhold til de indhentede Betænkninger, vilde den samme Eventualitet igjen opstaae. Nei, det er et Forslag, som ikke kan blive vedtaget. Det er en Selvfølge, at man vil høre de øverste locale Embedsmænd om de vigtigere Spørgs-